

i September Maaned; og samme Dag, Spørgsmaalet offentligt fremkom, udsendte den daværende Statsminister (Zahle) en Meddelelse gennem Ritzaus Bureau om, at Forslaget skulde komme i Begyndelsen af Rigsdagssamlingen. Men Maanederne gik, og der kom intet Forslag. Først i December Maaned fik vi det Lovforslag, som var lovet os i Begyndelsen af Rigsdagssamlingen. Derfor paatalte jeg i Fjor, at dette store omfattende Lovforslag, der rummede en Uendelighed af Paragraffer, først fremkom saa sent, uagtet det var givet for alle, at vi skulde have Arbejdet tilendebragt inden Julen. Dette bevirkede, at Udvalget maatte holde Møder baade Dag og Nat en halv Snes Dage igennem for overhovedet at blive færdigt. Jeg tror, jeg kan sige, at Ordførerne forlod vist ikke Rigsdagen en hel Uge igennem før mellem Kl. 1 og 2 hver Nat for at blive færdige med Arbejdet.

Derfor kan den Parallel ikke drages, som det ærede Medlem drog med Hensyn til disse Spørgsmaal. Ligeledes med Hensyn til de Erfaringer, som er indhøstede, har man i Fjor sagt fra Venstres Side: Vi finder, vi skal holde os paa Forsikringsgrundlaget, vi kan kun i disse 3 Maaneder være med til, fordi det er en Afvikling af et bestaaende Forhold, ganske ekstraordinært at give denne ekstraordinære Hjælp gennem Arbejdsløshedskasserne. Man fremhævede udtrykkelig, at hvis man skulde ind paa noget ekstraordinært igen — det fremkom under Forhandlingerne —, var det nødvendigt, at man tog de ordinære Hjælpe midler, man har i Hjælpekasselovgivningen, i Brug. Derfor er der ikke noget mærkeligt i, hvad der nu er fremkommet fra Regeringens Side.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, som altid har en saadan Tilbøjelighed til at søge efter politiske Bevægrunde i den ene eller den anden Sag, og som ogsaa gjorde det med Hensyn til dette Forhold, at jeg lægger saglig Vægt paa det Moment, jeg fremhævede ved Fremsettelsen af disse Forslag, at det er muligt i over 1 000 af Landets Kommuner at optage et vist Skøn over disse Forhold og derigennem i ganske særlig Grad være med til at hjælpe Forsørgerne. Det kan ikke nytte noget, at man siger, at de kan give 1 Kr. mere til Forsørgerne og noget til Børnene, det er al den Forskel, I kan skabe, naar det i mange Tilfælde vil vise sig, at det humane og det eneste rigtige er, at der bliver ydet mere til Forsørgerne og mindre til de andre.

Det ærede Medlem omtalte de Regler, der i Loven burde gives herom. Jeg vil

minde det ærede Medlem om for det første, at der i det Lovforslag, han selv gennemførte i 1914, staar, at de nærmere Regler angaaende Formen for Ydelsen af Hjælp paa Grund af Arbejdsløshed og Kontrollen med saadan Hjælp bliver at fastsætte af Indenrigsministeren. Der var overhovedet ingen, der skulde konfereres med i saa Henseende. Nu er Forholdet dette, hvad ethvert praktisk Menneske ved, at i Henhold til den Lov, som det ærede Medlem den Gang gennemførte, skete der det, at de store Kommuner blev nødt til at sætte faste Regler. Og dér er det, jeg siger: Lad os tage den Kendsgerning, at det er de store Kommuner nødt til, og lad os saa sørge for, at Sagen bliver ordnet paa en praktisk og samlet Maade. Og det vil ske netop i Kraft af de Indstillinger, som foreligger fra Hjælpekasserne og fra Kommunalbestyrelserne, og som samles af Indenrigsministeren, der kan føre Forhandlingen til Ende med dem. Hvis det Forhold skulde vise sig, at Frederiksberg og København eller andre Nabokommuner ikke kan enes om at faa rimelige Regler indført, maa der være en, der fastsætter saadanne.

Nu siger det ærede Medlem, at Rigsdagen i saa Henseende er sat ud af Spillet. Det er jo ikke rigtigt. Det praktiske Forhold var, den Gang det ærede Medlem selv gennemførte Hjælpekasseloven, at disse Regler blev fastsat uden nogen Mellemkomst fra Rigsdagens Side, uagtet det offentlige, Staten, havde meget stor Interesse deri. Nu er Forholdet dette, at disse Regler vedrørende Hjælpens Omfang, Kontrollen m. v. skal fastsættes inden 1. Januar, i alt Fald de, der skal bruges i første Omgang; der skal forhandles med Hjælpekasserne og Kommunalbestyrelserne derom, og Reglerne kan blive ændrede efterhaanden. Derfor har jeg fundet det mest praktisk at ordne det paa den foreslaaede Maade, idet der var to kommunale Institutioner, der skulde forhandles med, før Reglerne blev fastsat, og da Ministeren, efter at have forhandlet med disse kommunale Institutioner, havde sit Ansvar overfor Rigsdagen med Hensyn til den Ordning, han gennemførte.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Rode har Ordet for en kort Bemærkning.

Rode: Med Hensyn til den højtærede Indenrigsministers Bemærkninger om, hvorledes Lovforslaget om Arbejdsløshedskasserne blev fremsat i Fjor, og om, at Forholdene den Gang var ganske ander-